

A Fővárosi Ítéltábla a Szabó és Társa Ügyvédi Iroda által képviselt I. rendű, a II. rendű felperesnek, a Dr. Édes Balázs Ügyvédi Iroda által képviselt I. rendű és II. rendű alperes ellen kölcsöntartozás visszafizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. június 6. napján kelt 16.G.40.327/2005/74. számú ítélete ellen a felperesek részéről 75. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja;

kötelezi a II. rendű felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alpereseknek, mint együttes jogosultaknak 1.000.000 (egymillió) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

1999. június 2-án kelt ... számú kölcsönszerződés szerint az I. rendű felperes hitelezőként 62.000.000 forint kölcsönt nyújtott a II. rendű alperesnek; a szerződés biztosítékaul az adós vételi jogot engedett ... ingatlanára, valamint az I. rendű alperes és ... külön okiratba foglalt készfizető kezességet vállalt a kölcsön és járulékai visszafizetéséért.

1999. június 3-án kelt okirat szerint az I. rendű felperes, a ... Kft. és a II. rendű alperes - utalva arra, hogy aznap 62.000.000 forint folyósítására hitelszerződést, valamint biztosítására jelzálogjog és vételi jog alapításáról szóló szerződést kötnek - megállapodtak, hogy külön szerződésekben felbontják, illetve megszüntetik mindazokat a szerződéseket, amelyeket a ... Kft., a ... Kft., a ... Rt., Kft. között kölcsönfolyósítás és annak biztosítékai tárgyában ez idáig kötöttek.

1999. június 3-án az I. rendű felperes eladóként, a ... Rt. vevőként követelés adásvételi szerződés elnevezésű megállapodást kötött, mely szerint a vevő megvásárolta az eladó szerződés (A) és (B) mellékleteként csatolt szerződésből eredő 115.030.184 forint követelését.

Az I. rendű felperes által kiállított - ... és ... által aláírt - kiadási pénztárbizonylat szerint 1999. június 4-én a II. rendű alperes a ... számú kölcsön folyósításaként 62.000.000 forintot vett át.

2000. augusztus 22-én kelt levelében az I. rendű felperes felszólította a II. rendű alperest, hogy a ... számú szerződés alapján lejárt tartozását 2000. augusztus 30-ig fizesse be, ellenkező esetben a szerződés felmondásra kerül.

Ugyanezen a napon az I. rendű felperes az I. rendű alperest mint kezest is felszólította teljesítésre azzal, hogy annak eredménytelensége esetén a követelését peres úton érvényesíti.

2005. május 17-én a ... Rt. engedményezőként és a II. rendű felperes engedményesként engedményezési szerződést kötött, melynek tárgyát 74.551.684 forint követelés képezte.

A II. rendű felperes a fenti engedményezési szerződésre alapítottnak, a követelés iránt eredetileg egyedül fellépő I. rendű felperes jogutódjaként a Ptk. 523. § (1) bekezdése alapján támasztott pénzkövetelést, hivatkozva arra, hogy a II. rendű alperes adósként az 1999. június 2. napján kelt ... számú kölcsönszerződésből eredő fizetési kötelezettségének a lejáratig nem tett eleget, tartozása 122.432.928 forint - melyből 62.000.000 forint tőke és 60.432.928 forint ügyleti kamat -, valamint annak 2000. augusztus 30. napjától a kifizetésig járó, a kölcsönszerződés szerinti mértékű késedelmi kamata. Álláspontja szerint az I. rendű alperes a Ptk. 274. §-a alapján készfizető kezesként tartozik helytállni; az alperesek fizetési kötelezettsége egyetemleges.

Az I. rendű felperes a követelés engedményezésére tekintettel leszállított keresetében az alperesekkel szemben kizárólag perköltségre támasztott igényt.

Az alperesek érdemi ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték. Arra hivatkoztak, hogy az 1999. június 2-án létrejött kölcsönszerződés színlelt, annak alapján kölcsönfolyósításra az I. rendű felperes részéről nem került sor. ... és az I. rendű alperes ...

ingatlanfejlesztési és -hasznosítási projekt megvalósítására közösen megalapították a ... Kft.-t, és 1997. október 14-én kelt megállapodásban rögzítették az alperesekkel, valamint az ingatlanhasznosítást korábban megkezdő ... Kft.-vel történő együttműködés kereteit. Ezen szerződés alapján ..., illetve az általa képviselt ... Kft. 1997. során több részletben kifizetett mindösszesen 27.820.000 forintot, mely részben az alperesek által korábban ... Kft. részére elvégzett tervezési munka részbeni ellenértékének, részben a tehermentesítésre szoruló ingatlant terhelő tartozások kiegyenlítésére szolgált. ... ezen összeggel szállt be a közösen megvalósítani tervezett ingatlanfejlesztési projektbe, míg az alperesek a tervezésért

fennmaradó 137.000.000 forinttal, mint - az ingatlan tulajdoni lapjára bejegyzett végrehajtási joguk alapján - várhatóan befolyó összeggel. Az ingatlanfejlesztés azonban nem valósult meg, a II. rendű alperes a ... által elkészített okiratokat a fennálló bizalmi viszonyra tekintettel több alkalommal elolvasás nélkül írta alá. Az alperesek arról, hogy az I. rendű felperessel kölcsönszerződést és készfizető kezességvállalási megállapodást írtak alá, csak egy évvel később, a II. rendű alperes tulajdonát képező ... ingatlanra bejegyzett jelzálogjog és vételi jog folytán, az ingatlan tulajdoni lapjának kiváltása során értesültek. A kiállított kiadási pénztárbizonylatban foglaltak ellenére tényleges pénzmozgás nem történt, a színlelt jogügyleten alapuló felperesi követelés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság 2011. június 6. napján kelt 16.G.40.327/2005/74. számú ítéletével a felperesek keresetét elutasította, és kötelezte a II. rendű felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek fejenként 1.566.260 forint perköltséget.

Ítélete indokolásában az elsőfokú bíróság kifejtette, a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint a II. rendű felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a Ptk. 523. § (1) bekezdése szerint minősülő, 1999. június 2-i kölcsönszerződés létrejött és annak alapján az I. rendű felperes a kölcsönösszeget a II. rendű alperes rendelkezésére bocsátotta. Álláspontja szerint a kiadási pénztárbizonylat tényleges pénzmozgás megtörténtét kétséget kizáróan nem tanúsítja, figyelemmel arra is, hogy az azon lévő aláírását a II. rendű alperes nem ismerte el egyértelműen. Emellett figyelembe vette az elsőfokú bíróság, hogy a perben beszerzett igazságügyi szakértői vélemény szerint az I. rendű felperesnek nem volt kölcsönszerződés megkötésére jogosultsága. Ugyancsak a kölcsönszerződés teljesítését cáfolja az 1999. június 3-i megállapodás is, mely azt igazolja, hogy az addig kölcsönfolyósításra és annak biztosítékaira kötött szerződéseket külön-külön felbontják. ... azon tanúvallomása alapján, miszerint a kölcsön a ... Kft. felé fennálló tartozás kiegyenlítését szolgálta, az elsőfokú bíróság vizsgálta, hogy ezen társaság felé a II. rendű alperes egyáltalán tartozott-e. Az 1997. október 14-i szerződés 1.5. pontja szerint a II. rendű alperes ...tól és a ... Kft.-től 61.120.000 forintot külön megállapodás alapján átvett, az azonban nem volt megállapítható, hogy a pénzátvétel konkrétan kitől és milyen alapon történt, továbbá ezen rendelkezés ellentétes a szerződés 2.6. pontjában foglaltakkal, melyben ... csak bizonyos feltételek beállta esetére vállalt 61.120.000 forintos fizetési kötelezettséget. Kitért az elsőfokú bíróság arra, hogy a II. rendű alperes ugyan elismerte kb. 27.000.000 forint átvételét, de nem nyert bizonyítást, hogy ezt kitől, milyen jogcímen kapta; a II. rendű alperes a személyes meghallgatása során úgy nyilatkozott, hogy tervezési díj ellenértékének kifizetésére került sor, ... szerint azt a telkek tehermentesítésére kellett fordítani, ... tanú ugyancsak tervezői díj kifizetésére nyilatkozott, mindhárman ...t pénzkifizetőként megjelölve. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság arra vont következtetést, nem bizonyított, hogy a II. rendű alperesnek állt-e fenn tartozása, visszafizetési kötelezettség terhelte-e, és ha igen, milyen jogcímen és kinek, illetőleg milyen összeg erejéig, ezért a kereset elutasításáról határozott.

Az ítélet ellen a felperesek terjesztettek elő fellebbezést, melyben annak megváltoztatását, keresetüknek történő helyt adást kérték.

Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság a Pp. 196. § (1) bekezdésében foglaltak figyelmen kívül hagyásával, a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltak megsértésével értékelte a lefolytatott bizonyítás eredményét. Az 1999. június 2. napján kelt kölcsönszerződés, az azt biztosító szerződések, valamint a kiadási pénztárbizonylat egyaránt a kölcsönszerződés létrejöttét, az abban foglalt kölcsön nyújtásának megtörténtét igazolják. Azt, hogy az okiratokban foglaltak a valóságnak megfelelően kerültek rögzítésre, igazolja ... és ... tanúvallomása, utóbbi tanú egyértelműen akként nyilatkozott, hogy a kiadási pénztárbizonylaton a II. rendű alperes aláírása szerepel, részére kifizetésre került a kölcsönösszeg, ugyanakkor az elsőfokú bíróság ítélete nem tartalmazza, hogy ezen tanúvallomást miért mellőzte. Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a kiadási pénztárbizonylat a számviteli szabályoknak megfelelően dokumentálja a készpénzben történő kifizetést, az okirat kiállítására csak akkor kerülhet sor, ha készpénzben történik kifizetés a bizonylaton megjelölt személy részére. A II. rendű alperes aláírta a kiadási pénztárbizonylatot, ezzel elismerte az azon szereplő összeg átvételét, nem jelentette ki egyértelműen, hogy az aláírás nem tőle származik.

Sérelmezték a felperesek, hogy az elsőfokú bíróság a beszerzett szakvéleményből kizárólag téves és okiratellenes megállapítást idézett, az Állami Pénz- és Tőkepiaci Felügyelet 669/1997. számú engedélye alapján az I. rendű felperes pénzkölcsön nyújtására jogosult volt, ezt nem rontja le, hogy a cégnyilvántartásba bejegyzett tevékenységi köre és az engedély szerint gyakorolható tevékenységi köre között nem volt teljes az összhang. A szakvélemény azon releváns megállapítása indokolás nélkül figyelmen kívül maradt, hogy a kölcsön nyújtásának a napján az I. rendű felperes házi pénztárában 63.730.000 forint volt, így nem volt akadálya a II. rendű alperes számára a 62.000.000 forint összegű kölcsön folyósításának. Utaltak arra is, hogy pénzkölcsön nyújtására fennálló jogosultság hiányában az elsőfokú bíróságnak az érvénytelenség jogkövetkezményét kellett volna alkalmaznia, és ennek alapján kellett volna rendelkeznie a II. rendű alperesnek nyújtott szolgáltatás, a 62.000.000 forint kölcsönösszeg visszafizetésének az elrendeléséről.

Álláspontjuk szerint a Pp. 196. § (1) bekezdése szerinti okiratokkal szemben a perben az alpereseket terhelte annak bizonyítása, hogy azok nem felelnek meg a valóságnak, ezen bizonyítási kötelezettségüknek nem tudtak eleget tenni. ... nem tekinthető érdektelennek, emellett a tanúvallomásából kitűnik, hogy a ... ingatlannal kapcsolatos teher bejegyzésének alapjául szolgáló okiratot írásszakértővel megvizsgáltatta és nem fér kétség ahhoz, hogy azt a II. rendű alperes aláírta. A tanú állítása szerint egy olyan megbeszélésen vett részt, amelyen ... állítólag elismerte, hogy a kölcsönügylet mögött valóságos gazdasági esemény nem állt, ezt azonban az érintett vitatta, így az elsőfokú bíróság helytállóan rekesztette ki ... tanúvallomását a bizonyítékok közül.

... tanú sem tekinthető érdektelennek, tekintve, hogy készfizető kezességet vállalt a II. rendű alperes által felvett kölcsönért, életszerűtlen, hogy nevezett nem emlékezett a kötelezettséget vállaló okirat aláírására, ugyanúgy, mint a II. rendű alperes.

Felperesek álláspontja szerint sürgősségtelen az 1999. június 2-án kelt kölcsönszerződést megelőző korábbi jogviszonyok vizsgálata, tekintve, hogy az 1997-es szerződés más személyek között jött létre és a perbeli szerződéskötéskor már meg is szűnt.

Nem osztották a felperesek az elsőfokú bíróság álláspontját az 1999. június 3-i megállapodás vonatkozásában sem, ezen okiratban foglaltak ugyanis éppen a kereseti követelést támasztják alá. Amennyiben ugyanis a II. rendű alperesnek nem állt volna fenn tartozása, nem került volna sor egy komplex biztosítéki rendszer kialakítására, és ezen biztosítékok megszüntetése csak akkor történhetett, amikor a II. rendű alperes az I. rendű felperestől felvett kölcsönből ezen korábbi tartozását kiegyenlítette. Annak igazolására, hogy a ... Kft. felé a II. rendű alperesnek fennállt tartozása, 1999. június 4. napján létrejött megállapodást csatoltak a felperesek a fellebbezéshez. Ezen okiratban a II. rendű alperes vállalta a kölcsöntartozás megfizetését a ... Kft. felé, mely kötelezettségének az I. rendű felperes által folyósított kölcsönösszegből tett eleget 1999. június 4-én, a felvett kölcsön további részéből pedig a ... felé fennálló tartozását rendezte.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérték.

Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság döntése meghozatalakor a lefolytatott bizonyítás eredményét helyesen mérlegelte, megfelelően vette figyelembe okirati bizonyítékként ... igazságügyi könyvszakértő szakvéleményében, valamint az 1999. június 3-án megkötött megállapodásban foglaltakat, továbbá ..., ..., ... tanúvallomását és a II. rendű alperes személyes meghallgatása során elhangzottakat. A fent nevezett tanúk vallomásának, valamint a II. rendű alperes személyes meghallgatásának idézésével kívánták az alperesek azon tényállításukat alátámasztani, hogy ... a közös projekt előrelátható megvalósulása hiányában, kihasználva a II. rendű alperessel fennálló bizalmi viszonyt, olyan tartalmú okiratokat íratott alá, amelyektől azt remélte, hogy az általa addig befektetett összeget és annak kamatait visszaszerezheti.

Hivatkoztak az alperesek felperesek keresetösségi joga hiányára is; az 1999. június 3-án kelt követelés adásvételi szerződés azt támasztja alá, hogy az I. rendű felperestől a ... Rt. megvásárolta a II. rendű alperessel szemben fennálló követelést, melyet az engedményes nem engedményezett tovább a II. rendű felperesre a 2005. május 17-i szerződéssel, mert utóbbi nem a II. rendű alperessel szemben fennálló kölcsönkövetelésre, hanem a ... Rt.-nek az I. rendű felperessel szembeni 74.551.684 forint összegű faktordíj követelésére vonatkozik. Álláspontjuk szerint ezt támasztja alá az engedményezési értesítő is, valamint az, hogy a 2005. május 17-i szerződés alapján a II. rendű felperes - jogerős ítélettel záruló - pert indított az I. rendű felperessel szemben a ... Bíróság előtt a faktordíj hátralék megfizetése céljából, mely körülmény az első fokú ítélet meghozatalát követően jutott csak a tudomásukra. Indítványozták a hivatkozott per iratainak a beszerzését, mely a II. rendű felperes keresetösségi joga hiányát igazolná, továbbá csatolták a II. rendű felperes ... Bírósághoz jelzálogjogosultként másik perben benyújtott keresetlevelét.

A felperesek fellebbezése nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta, és abból - az alábbi eltérő indokok szerint - érdemben helytállóan vont következtetést arra, hogy a keresetek elutasításának volt helye.

Az elsőfokú bíróságnak elsődlegesen felperesek perbeli legitimációját kellett vizsgálnia, azt hogy fennáll-e a felperesek és a per tárgya között anyagi jogi kapcsolat, a felpereseket megilleti-e az alperesekkel szemben a keresettel érvényesített jog.

Az elsőfokú eljárás irataiból kitűnően a keresettel érvényesített jog a Ptk. 523. § (1) bekezdése szerint minősülő, az I. rendű felperes és a II. rendű alperes között - az I. rendű alperes készfizető kezességvállalása mellett - 1999. június 2-án létrejött ... számú kölcsönszerződésből eredő, az alperesekkel mint egyetemleges kötelezettekkel szemben támasztott, 62.000.000 forint tőketartozásból és 60.432.928 forint ügyleti kamattartozásból álló, mindösszesen 122.432.928 forint és annak késedelmi kamata iránti pénzkövetelés.

Az I. rendű felperes hivatkozva arra, hogy a fenti követelésére a ... Rt. vevőként 1999. június 3-án vele adásvételi szerződést kötött, majd a vevő azt tovább engedményezte a II. rendű felperesre, kizárólag perköltségben kérte az alperesek marasztalását; a II. rendű felperes előadva, hogy a 2005. május 17-én kelt engedményezési szerződéssel a ... Rt. helyébe lépett, engedményesként kérte az alperesek fenti pénztartozás megfizetésére kötelezését.

Az I. rendű felperes perbeli legitimációjának a hiánya következik az 1999. június 3-án kelt, az I. rendű felperes és a ... Rt. közötti - a tárgyat tekintve vitássá nem tett - követelés adásvételi szerződésben foglaltakból; ezen megállapodás atipikus, faktoring szerződésnek minősül. A faktoring - a szerződéskötéskor hatályos 1996. évi CXII. tv. 2. számú melléklet I/10.b. pontja szerint - a lényegét tekintve követelésnek az adós kockázata átvállalásával vagy anélkül történő megvásárlása, megelőlegezése.

A kockázat átvállalásától függően valódi vagy nem valódi faktoring szerződés jöhet létre, azonban mindkét típus esetében a követelés megvásárlásával a faktor válik annak jogosultjává, a faktoráló - akár felel, akár nem az adós fizetőképességéért - a követelésre korábban fennálló jogosultságát elveszti, ezen érdemben az sem változtat, ha a szerződő felek technikai jellegű megállapodása szerint a faktoráló feladata a követelés adóssal szembeni érvényesítése, a beszédése.

Ebből következően az 1999. június 3-i követelés-átruházási szerződés 11. pontjába foglalt azon rendelkezés, miszerint az átruházott követeléssel összefüggő pénzügyi nyilvántartási kötelezettség, a hitelszerződés kezelése továbbra is az I. rendű felperest terheli és gyakorolja a követelés érvényesítését szolgáló jogokat, nem tette az átruházott követelés tényleges jogosultjává, annak bíróság előtti érvényesítésére keresetösségi jogot nem keletkeztetett.

Az I. rendű felperes azon eljárása, hogy a keresetindítással a saját nevében, de a követelés megvásárlójának a jogát kívánta eredetileg érvényesíteni, a magyar jog

által el nem ismert perbizomány intézményének felel meg, így az alperesek általa történő perlése ez okból sem vezethetett volna a számára eredményre, a perköltségre leszállított követelése a fent kifejtettek szerinti alaptalan perindítási okok folytán nem lehet megalapozott.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint nincs bizonyított anyagi jogi kapcsolat a II. rendű felperes és a per tárgya között sem, az alábbiakra figyelemmel.

Az engedményezés alakszerűséghez nem kötött szerződés; a Ptk. 328. § (1) bekezdésével szabályozott jogintézmény lényege követelés átruházása, a jogügylet tárgya nem a követelés alapjául szolgáló jogviszony, hanem az abból eredő meghatározott követelés.

Ebből következően az engedményezés szükségképpen eleme, hogy az engedményező átruházható - vagyoni jogi igény esetén összegszerűen meghatározott - követeléssel rendelkezzen, és ezen követelés engedményesre történő átruházására vonatkozó kétségmentes jognyilatkozatot tegyen.

A II. rendű felperes az igényérvényesítését arra alapította, hogy az 1999. június 2-i ... számú kölcsönszerződés alapján alperesekkel szemben fennálló I. rendű felperesi követelést az 1999. június 3-i szerződéssel a ... Rt. megszerezte, majd azt a vevő a 2005. május 17-i szerződéssel ráengedményezte; a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a hivatkozott okirat a II. rendű felperes által megnevezett követelés átruházására vonatkozó egyértelmű jognyilatkozatot nem tartalmaz.

A 2005. május 17-i szerződés 1. pontjában - annak rögzítését követően, hogy a ... Rt. engedményező az I. rendű felperessel 1999. június 3-án követelés átruházási szerződést kötött, illetőleg az I. rendű felperes végelszámolási eljárás alá került és az engedményező a hitelezői igényét határidőben bejelentette - a szerződő felek abban állapodtak meg, hogy az engedményezési szerződés tárgyát 74.551.684 forint összegű követelés képezi, arra azonban nem tértek ki, hogy ezen követelés mely jogviszonyon alapul, a fent hivatkozott előzmények melyikével kapcsolatos.

Az adós konkrét személyének a megnevezése hiányában nem adnak kellő támpontot a szerződés további pontjai sem, azokból egyértelműen nem tűnik ki, hogy a II. rendű felperes egyáltalán az alperesekkel szemben fennálló követelést szerzett volna.

Utóbbit ugyancsak kétségessé teszi az engedményezési szerződésen alapuló, 2005. május 17-én kelt, a II. rendű alperesnek mint jelzálog-kötelezettnek küldött engedményezési értesítés is, melyből kitűnően a ... Rt. az I. rendű felperessel szemben fennálló követelését és azok járulékait - a biztosítékaival együtt - engedményezte a II. rendű felperesre.

Azon körülményt, hogy a ... Rt. az I. rendű felperessel szemben követeléssel bírt, igazolja a 2005. május 17-i engedményezési szerződés 1. pontjában hivatkozott hitelezői igénybejelentés; ezen 2005. február 14-én kelt okirat szerint - többek között - 74.551.684 forint tökekövetelést jelentett be a bank a végelszámoló felé, hivatkozva arra, hogy az I. rendű felperes az 1999. június 3-i követelés adásvételi

szerződésben a szerződés biztosítékeként a faktorálási díj, a kamatok, késedelmi kamatok erejéig kezességet vállalt.

Ezen hitelezői igénybejelentés és a 2005. május 17-i engedményezési szerződés egybevetése annak megállapítására vezet, hogy a végelszámolásban I. rendű felperessel szemben bejelentett tőkekövetelés és az engedményezett követelés összege azonos, 74.551.684 forint.

A végelszámoló 2005. április 8. napján kelt levelével utasította el a hitelezői igényt, egyfelől sortartási kifogásra, másfelől arra hivatkozva, hogy tudomása szerint a követelésből 8.753.290 forint kiegyenlítésre került, így a fennmaradó összeg 71.047.071 forint, mely - álláspontja szerint - idő előtti követelés.

Utóbbi összeggel egyező marasztalásról szóló ítéletre (... Bíróság ... számú határozata) hivatkozást tartalmaz a II. rendű felperes jelen per II. rendű alperesével és I. rendű felperesével szemben a ... Bíróság előtt benyújtott, az alperesek által jogorvoslati eljárás során csatolt keresetlevele, mely a 2005. május 17-i engedményezési szerződés „magyarázataként” azt rögzíti, hogy „Az engedményező vételár fejében a felperesre (jelen per II. rendű felperese) engedményezte a II. rendű alperessel (jelen per I. rendű felperese) mint személyes kötelezettel szemben fennálló 74.551.684 forint, azaz Hetvennégymillió-ötszázötvenegyezer-hatszáznyolcvannégy forint összegű tőkekövetelését járulékaival együtt.”

A fenti okiratok tartalmának egybevetése alapján aggályos az alperesekkel szembeni követelés engedményezéssel történő megszerzésére alapított II. rendű felperesi előadás; a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint bizonyításra köteles II. rendű felperes engedményeskénti fellépését a 2005. május 17-i okiratra alapította - a jogorvoslati eljárás során tett előadása szerint nincs tudomása arról, hogy aznap más tartalmú okirat is készült volna -, további bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, így a bizonyítatlanság a terhére értékelendő, mely a keresete keresetőségi joga hiányára alapított elutasítására kell, hogy vezessen.

A II. rendű felperes engedményesi minőségére tett előadása és a fenti okiratok közötti ellentmondás feloldására nem elégséges a ... Rt. 2005. augusztus 1-jén kelt, az elsőfokú eljárás során 8/F/3 sorszám alatt csatolt nyilatkozata, az ugyanis általánosan akként fogalmaz, hogy „A 2005. május 17-én kelt Engedményezési szerződés alapján a továbbiakban a követeléshez kapcsolódó valamennyi - korábban a ... Rt-t illető - jogosultsággal a ... rendelkezik.”

Ugyancsak nem értékelhető e körben kellő bizonyítékként ... igazságügyi könyvszakértő elsőfokú eljárás során benyújtott 2007. december 30-i szakvéleménye; egyfelől a kirendelt szakértő feladatát annak vizsgálata képezte, hogy a perbeli követelés az I. rendű felperes vagy a ... Rt. könyveiben szerepel és ki lenne jogosult anyagi jogilag azt előterjeszteni, másfelől a 2005. május 17-i szerződésen alapul azon szakmai megállapítása, hogy a perbeli követelés-csomag a II. rendű felpereshez került, az engedményezési szerződésben foglaltak jogi szempontú értékelése azonban nem a szakértő, hanem a bíróság feladatát képezi.

A II. rendű felperes által hivatkozott engedményezés bizonyíthatatlansága okán csupán megjegyzi a Fővárosi Ítéltábla, hogy a 2005. május 17-i okirat szerint az átruházott követelés 74.551.684 forint, melynek összege nem éri el a II. rendű felperes keresetében támasztott 122.432.928 forintos követelést, a II. rendű felperes azt, hogy a különbözeti összeg-érvényesítést mire alapozza, nem jelölte meg.

A Fővárosi Ítéltábla a keresetösségi jog hiányára vonatkozó jogi álláspontja folytán indokoltnak tartja mellőzni az elsőfokú bíróság ítéletének az indokolásából az 1999. június 2-i kölcsönszerződés teljesítése körébeni megállapításokat, levont jogi következtetéseket, és a fellebbezésben e körben előadottak érdemi vizsgálatára - szükségtelensége okán - nem tért ki.

Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság érdemben helytállóan vont következtetést a kereseti kérelmek alaptalanságára, a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - a fentiekben részletezett eltérő indokolással - helybenhagyta.

A per fő tárgya tekintetében II. rendű felperesi fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte a II. rendű felperest az alperesek mint együttes jogosultak másodfokú perköltsége megfizetésére, mely a 32/2003.(VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdésében foglaltak alkalmazásával, mérlegeléssel bruttó 1.000.000 forint jogi képviselési munkadíjban került megállapításra.

Budapest, 2012. január 17.

. Bánki Horváth Mária s. k.,
a tanács elnöke

Levek Istvánné dr. s. k.,
előadó bíró

Dr. Felker László s. k.,
bíró

A kiadmány hitelül